

muligt, hvad det jo ikke er, gribe ind paa en ganske forstyrrende Maade i Bankernes Ledelse.

Man kan altsaa ikke lade være at lade den Betænkelighed gro frem hos sig, at Loven muligvis kunde blive en Sovepude for Befolkningen, maaske endogsaa for Bankens Ledelse og dens kontrollerende Raad, ja endog for Revisorerne, og det er jo dog netop disse sidste, der frem for alt skulde holdes vaagne. Jeg tænker mig altsaa, at saaledes som Lovforslagets § 8 og de dertil knyttede Bestemmelser er affattede og efter deres Mening, vilde Befolkningen, naar der indtræffer en Katastrofe i en Bank, efter at vi har vedtaget en Lov af dette Indhold, kunne formodes at ville sige: Hvad har vi saa en Banklov til, hvorfor har vi en Bankinspektion, naar sligt alligevel har kunnet finde Sted? Og man vil sige, at det er Statens Skyld, for Staten har gennem sine Organer ikke passet tilstrækkeligt paa ved denne Lejlighed. Der er jo vel ingen Tvivl om, at det vil blive sagt, men det gjorde for saa vidt ikke saa meget, hvis man kunde sørge for, at det ikke kunde blive sagt med nogen som helst Føje.

Hvad de mange Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag angaar, har jeg allerede for mit Vedkommende bifaldet dem, og saa vidt jeg husker, er de enstemmigt bifaldet og med nogle smaa, mindre Ændringer ogsaa tiltraadte af det høje Ministerium. Adskillige af dem maa betegnes som ypperlige, og de bør findes i en Banklov, naar man i det hele taget vil have en Banklov. Nu er det mærkeligt nok — jeg tillader mig at sige mærkeligt nok — Sparekassemændene — hvis man maa kalde dem saaledes —, som fordrer en Regulering af Bankernes Virksomhed og har stillet den op som en Betingelse for at gaa med paa mange af de Bestemmelser i Sparekasselovforslaget, som vi nylig har haft til Behandling her. Da nu alle har været paa det rene med, at Sparekasseloven trængte til Fornyelse og Forandring af Hensyn til Sparerne, saa har jeg tiltraadt Forslaget om Banktilsynet, naar det altsaa stilledes op som en Betingelse for, at man kunde faa den højst nødvendige Sparekasselov. Jeg sagde, at Sparekassemændene mærkeligt nok har stillet denne Fordring, for jeg kunde godt have tænkt mig, om de, jeg vil kalde Sparekassemændene, altsaa de meget kyndige og meget interesserede Repræsentanter for de danske Sparekasser, som fandtes i Kommissionen, havde taget den

modsatte Stilling af den, de har taget, og ønsket en meget streng Sparekasselov og modsat sig eller i hvert Fald ikke stillet Krav om, at der kom en Banklov. Jeg tror, at derigennem vilde man have styrket Sparekasserne og nærmest svækket Bankernes Konkurrence. Men saaledes er det nu ikke; Kravet om en Banklov er stillet saa at sige som en Betingelse. Der er jo ogsaa andre Betingelser, som vi har talt om for nylig, som man har stillet op for Bankernes Vedkommende, fordi man ønskede dem for Sparekasserne. Det er denne Situation, som jeg mener, at den lovgivende Myndighed maa tage med i Betragtning og i ikke ringe Grad tage med i Betragtning ved Bedømmelsen af dette Lovforslag; og det er med denne Motivering, jeg kan anbefale dette til Fremme i Forbindelse med det nylig af os behandlede Forslag til Lov om Sparekasser.

Falbe Hansen: Nu er jo Ordningen paa Bankvæsenets Omraade den, at det er den frie Konkurrence, den internationale Værdilov, som regulerer dette Forhold. Denne Ordning blev i Virkeligheden grundlagt ved Lov af 6. April 1855 om Rente fodens Frigivelse, og det har vist sig her som andetsteds, at det er Friheden og den frie Konkurrence, som mere end noget andet er den fremdrivende Kraft, og som har bevirket, at vort Bankvæsen siden da er blomstret op til en betydelig Højde. Men det har tillige vist sig, at der navnlig i de senere Aar er fremkommet væsentlige Mangler ved denne Ordning, og det maa erkendes, at det som Følge deraf er ønskeligt, endog nødvendigt, at foretage en Regulering og indføre en Kontrol, og det er dette, som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa. Men naar man vil kontrollere og regulere, maa man ikke glemme, at Friheden bør være det væsentligste, at Friheden er den Kraft, som giver det hele Energi og Fremgang, og derfor bør man i Kontrollen, i Tvangskrænknin-gerne ikke gaa videre end strengt nødvendigt. Det forekommer mig imidlertid, at det foreliggende Lovforslag paa et Par Punkter er gaaet for vidt i saa Henseende.

Der er da først — jeg vil begynde bagfra — den sidste Paragraf, § 15, som ogsaa er omtalt af den sidste ærede Taler, og som navnlig blev gennemdrøftet ved Omtalen af Sparekasseloven. Paragraffen gaar jo ud paa at etablere et Sparekasse- og Bankraad, som skal maksimere, kontrollere Rentefoden. At dette er uheldigt for Sparekasserne, blev paavist veltalende